

## **Berenika Moravcová - Myška Anetka v nebezpečí**

Bylo září a zrovna začala škola. Jednoho zářijové dne tak moc pršelo, že želvák Špuňta nemohl jít ven. Doma se nudil.

Druhý den se rozpršelo mnohem víc. Špuňta je našťvaný: „Mami, kdy ta bouřka už přestane? Proč prší tak dlouho?“

„To já přece nevím, jak dlouho ještě bude pršet, ty můj nazlobený krunýřku,“ pohladí ho maminka po hlavičce. Zároveň si v duchu sama pro sebe říká: „Doufám, že z toho nebudou povodně.“ Nechce Špuňtu zbytečně strašit, ale sama už jedny povodně zažila. Bylo to tehdy doopravdy hrozné.

Už třetí den lije jako z konve. Špuňta se bojí. Sleduje řeku, která protéká kolem jejich domu. Bydlí totiž hned kousek od ní. Maminka se chodí každou chvíli dívat na vodu, jak moc její hladina stoupla. Kouká se na zprávy v televizi, probírá vodu se sousedy. Špuňta je čím dál tím víc nervóznější, protože neví úplně přesně, co se děje a co se bude dít dál. Najednou kolem jejich domu projede policejní auto a uslyší pro něj neznámá slova: „Evakuujte se! Nacházíte se v záplavové oblasti. Vezměte si s sebou evakuační zavazadlo a dostavte se na určené místo shromáždění, tedy na ulici Žižkova. Situaci stále monitorujeme.“

Špuňta běží k mamince s vyděšeným výrazem ve tváři: „Mami, co je to to evaku?!“

„Špuňto, to znamená, že máme zabezpečit dům jako třeba vypnout elektrické přístroje, sbalit si potřebné věci a doklady a odejít z domu,“ vysvětluje mu maminka. „A přesně to bychom měli udělat,“ dodá.

„Mami, ale já tu chci zůstat,“ škemrá Špuňta, který má slzy na krajíčku.

„Zlatíčko, my tady nemůžeme zůstat. Sám vidíš, že se řeka za chvíli vylije,“ maminka už mezitím v rychlosti balí. Špuňta má ale další obavy - o své kamarády. „Špuňto, neboj, vždyť Eliška ani Evžen nebydlí nikde v okolí vody,“ uklidní ho maminka. Špuňta si oddechne.

„Špuňto, teď je každá minuta drahá. Nevypτάvej se a rychle si sbal nějaké hračky a pastelky. A nezapomeň mobil a nabíječku,“ popohání maminka Špuňtu.

Za chvíli už stojí před domem. Vtom uvidí Špuňta myšičku. Je šedá, celá se třese, asi je jí zima. Nevypadá vůbec dobře. Na krku má cedulku se jménem. Je to holka. Anetka. Špuňta se rozhlíží kolem sebe, jestli neuvidí majitele Anetky. Ulice je však prázdná.

„Mami, tady je nějaká myška. A jmenuje se Anetka,“ ukazuje Špuňta na zvířátko. A hned přemlouvá maminku: „Musíme vzít toho drobečka s sebou. Jinak bude hladová a zmrzne.“ Maminka nakonec přikývne: „Tak tedy dobrá.“ Maminka rychle běží domů pro krabici od bot a látku, kterou měla na vyšívání. To aby se do ní myška mohla zachumlat a nebyla jí zima.

Společně jdou na zastávku, kde už čeká evakuační autobus. „Špuňto, připrav se, že v autobuse nebude moc místa. Určitě s námi pojede hodně lidí,“ upozorňuje svého chlapečka maminka. Zanedlouho jsou už na místě. „Mami, vždyť je to moje škola,“ řekne Špuňta. „Ano, krunýřku. Tady budeme v bezpečí, tady se voda nedostane,“ přikyvuje maminka. Jdou ruku v ruce do tělocvičny a dívají se, kde je volno. Zaberou si dvě matrace vedle sebe, mezi ně dají Anetku. Potom usnou, je už opravdu hodně pozdě.

Druhý den se seznámí s paní Modránkovou, která má taky kluka. Honzu. Honza a Špuňta si hrajou na schovávanou. Při hře se Honza svěří Špuňtovi: „Víš, jsem moc smutný, protože jsme se museli rychle evakuovat a v tom spěchu mi někam utekla moje myšička Anetka. Vůbec netuším, kde by mohla být.“ Honza při tom pláče. Špuňta se ale usměje. Honza to uvidí a hned se Špuňti ptá, proč že se usmívá, když se mu ztratil jeho milovaný mazlíček. Honza chce odejít. Špuňta ho ale zarazí. „Neodcházej! Já jsem se ti nesmál, že ti utekla myška. Já jsem ji totiž našel,“ vede nadšeně svého nového kamaráda přímo k Anetce. „Ty jsi ji našel! Jsi její zachránce!“ objímá Honza svou myšku a pořád děkuje Špuňtovi. Ten je zároveň rád za Honzu, ale je i zklamaný. Myslel si, že s Anetkou po návratu domů zažije hodně dobrodružství. „Jsem na tebe moc pyšná, protože i když jsi měl strach, tak jsi ho překonal, a dokonce ses postaral o někoho cizího,“ chválí Špuňtu maminka. „Mami, a mohl bych mít taky domácího mazlíčka? Prosím.“ „Můžeš, ale musíš se o něho dobře starat. Tak jako já o tebe,“ odpoví mu maminka.

Za několik hodin voda opadla. Můžou se vrátit domů. Naštěstí nemají nic zatopeného.

A co myslíte? Dostal Špuňta nějakého mazlíčka, nebo ne?

To se už asi nedozvíme.

Možná v pokračování...